

GRÂUL DIN NOU

Să luăm Bibliile și să le deschidem la Evrei capitolul 13. Vom citi versetul 8 care este un verset foarte cunoscut atât nouă, cât și tuturor:

„Isus Hristos este același ieri și azi și în veci!”

Nu știu de câte ori fratele Branham a citit acest verset, dar trebuie să fie mai mult de o sută de ori.

Acesta a fost o temă pentru el și a fost o temă a slujbei sale. Acest verset este ușor de citit, nu este lung, dar cred că impactul său deplin se desfășoară încă pentru noi.

Acum vom merge împreună la Evanghelia lui Ioan 1.1 și 14. Vom citi aceste versete care ne sunt foarte cunoscute, dar care devin din ce în ce mai bogate de fiecare dată.

„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu.

El era la început cu Dumnezeu.

Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl.”

Am citit aceste versete pentru că în dimineața aceasta vom începe de aici. Vă rog

să țineți minte că dorim să privim la *Isus Hristos este același ieri și azi și în veci!*

Noi știm că Isus Hristos este Cuvântul făcut trup, știm că „*La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu, iar Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi.*”

Doresc să privim la slujba lui Isus Hristos, dar dintr-o perspectivă mai largă decât slujba de trei ani și jumătate sau durata de viață de treizeci și trei de ani pe care a avut-o în trup. Este *Isus Hristos este același ieri și azi și în veci!*

În mesajul **Dumnezeul neschimbător care lucrează într-un fel neașteptat**, fratele Branham a spus:

„El nu a venit în felul în care a crezut Israelul că va veni. Ei se gândeau: „El va fi un Împărat puternic cu un toiag în mâna Sa, cu care va ieși pentru a-i bate pe Romani”. Dar nu acela era felul lui Dumnezeu.

Acea nu era ceea ce spunea Scriptura cu privire la El în acea venire. Următoarea Sa venire va fi aceea în care El va face aceasta, dar ei au amestecat prima și a doua Sa venire.

Așadar, atunci El a venit singur, smerit, călare pe un măgăruș, și a ieșit din cea mai mică cetate dintre toate marile provincii. Și oh, Scripturile s-au împlinit la venirea Sa, felul în care avea să vină El, dar ei au eșuat să o vadă. Vedeți? El a făcut semnul mesianic, a dovedit că era Mesia, dar ei L-au respins pentru că a venit într-un fel neașteptat pentru ei.”

El nu a venit într-un fel neașteptat fiindcă Scriptura spunea cum urma să vină, dar a venit într-un fel neașteptat pentru ei. Așadar, nu a fost Dumnezeu într-un fel neașteptat, ci Dumnezeu într-un fel neașteptat pentru ei.

„O, dacă ei ar fi fost dispuși să-L primească așa cum L-a trimis Dumnezeu! ”

Apoi, în anul 1958, în mesajul **Putem să-L vedem pe Isus?**, fratele Branham a spus:

„Dacă Hristos S-a manifestat pe Sine la încheierea dispensației evreiești... (Acum, fiți atenți). Felul în care a procedat atunci când S-a manifestat pe Sine la evrei, care Îl așteptau să vină, dar au eșuat în a-L recunoaște... Este aceasta adevărat?

Neamurile nu au așteptat ca El să vină; noi eram păgâni în acele zile, închinători la idoli. Dar la încheierea timpului lor, evreii L-au respins, iar la încheierea dispensației neamurilor, El va trebui să facă același lucru pe care L-a manifestat la încheierea dispensației evreilor. Dacă nu va face aceasta, a procedat greșit când S-a manifestat așa cum a făcut-o în puterea Sa la încheierea timpului evreilor. Înțelegeți clar?”

Aici, fratele Branham ne-a spus că dacă El a venit la încheierea timpului pentru evrei și a arătat semnul lui Mesia, le-a deosebit gândurile și intențiile inimilor, iar ei au avut parte de toate acele manifestări și au văzut semnul lui Mesia, va trebui să le facă din nou la sfârșitul epocii neamurilor. Așadar, trebuie să fie același lucru și aceeași expunere pentru ca ambele părți să aibă aceeași șansă. Deci, El va face același lucru, va proceda la fel, dar nu o va face în aceeași formă. Cu alte cuvinte, El o va face, dar nu cum se așteaptă.

În anul 1962, în mesajul **De ce sunt eu împotriva religiei organizate**, fratele Branham a spus:

„Ei credeau că exista un Mesia care urma să vină. Evreii au crezut, cu siguranță, dar când Isus a venit în felul în care a făcut-o, ei au spus: „Nu poate fi El!”

Îmi place aceasta pentru că atunci când începem să vorbim despre cum a venit Isus în ziua noastră, spunem: „Nu poate fi așa, pentru că trebuia să se întâmple cutare sau cutare. El trebuia să-i scoată afară pe romani”, dar noi amestecăm lucrurile. Amestecăm venirile Sale, dispensațiile, ieșim cu secvențele Cuvântului înafara tiparului.

„Ei au eșuat să înțeleagă Cuvântul. Isus nu a venit contrar Cuvântului (nu-i așa?), dar a venit contrar tălmăcirii a Cuvântului de către organizație. Moise nu a venit contrar Cuvântului, el a venit exact în conformitate cu Cuvântul; dar Core a eșuat să vadă aceasta. Tot timpul a fost așa.”

Astăzi, noi trăim în aceeași zi. Lucrurile care se petrec acum s-au petrecut și atunci.

În mesajul **Cine este acest Melhisedec** din anul 1965, citim:

„Ea a spus: „Domnule, văd că ești profet.”

El îi vorbea aici femeii de la fântână.

„Ea a spus: „Noi nu am mai avut un profet de patru sute de ani, dar știm că va veni Mesia. Iar când El va veni, va face aceasta.” Acela era semnul lui Mesia pentru că El era Fiul omului. Și ea a spus: „Aceasta este ceea ce va face El când va veni. Tu trebuie să fii profetul Lui.”

El a spus: „Eu sunt El”. Nimeni nu a putut spune aceasta.

Ea a lăsat jos ulciorul, a alergat în cetate și a spus: „Veniți să vedeți un Om care mi-a spus tot ce am făcut. Nu este El Mesia?”

Acum, amintiți-vă că El a făgăduit că va face același lucru la sfârșitul timpului Neamurilor. ”

El urma să facă același lucru, dar nu la fel.

„Evreii avuseseră patru mii de ani în care-L așteptaseră pe Mesia, patru mii de ani de învățătură despre venirea Sa și despre ceea ce urma să facă atunci când avea să ajungă aici, dar au eșuat să-L vadă sau să-L recunoască. Când S-a făcut cunoscut conform Bibliei, așa cum a spus că o va face, fusese mai întâi o teofanie, apoi S-a făcut trup și a locuit printre ei, dar ei au eșuat să vadă aceasta, și au numit lucrările Sale, lucrările Diavolului.

Noi am avut două mii de ani de învățătură. După apostoli, am avut biserica romano-catolică, greacă și așa mai departe până la epoca luterană, wesleiană etc, nouă sute de organizații care au până aici. Ei au avut toate aceste epoci, învățături.

El a făgăduit că exact înainte de venirea timpului sfârșitului, se va repeta tabloul Sodomei și Gomorei: „Așa cum a fost în zilele Sodomei, va fi și la venirea timpului sfârșitului, când Fiul omului se va descoperi din nou.”

„Încă puțin și lumea nu Mă va mai vedea; dar voi Mă veți vedea pentru că Eu, „pronume personal”, Eu voi fi cu voi, chiar în voi până la sfârșitul lumii. Voi fi cu voi. „El este același ieri, azi și în veci”. Înțelegeți?

„El este același ieri, azi și în veci.” Dar El a spus: „Lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea; voi Mă veți vedea pentru că Eu voi fi în voi, voi fi cu voi, Eu voi fi acolo, nu o altă persoană, nu o a doua persoană”, ci aceeași persoană într-un alt chip.

Lumea nu L-a putut vedea, dar ei L-au putut vedea fiindcă „El este același ieri, azi și în veci.”

„Vedeți voi, din predica mea de seara trecută am văzut că samaritenii veneau din Agar, vedeți, un tip pervertit. Evreii erau din Sara sau proveneau din Sara, dar neamurile sunt din Maria, Sămânța împărătească, sămânța împărătească a lui Avraam.

Acum, este făgăduit că în aceste zile din urmă, același Dumnezeu, același Hristos, Se va întoarce și Se va descoperi ca Fiu al omului.”

Să mai citim aceasta încă o dată: *„Acum, este făgăduit că în aceste zile din urmă, același Dumnezeu, același Hristos, se va întoarce și Se va descoperi ca Fiu al omului.”*

Așadar, același Dumnezeu, același Hristos Se va întoarce aici și Se va descoperi ca Fiu al omului. El o va face exact cum a făcut-o la sfârșitul timpului evreilor. Atunci, El a venit și a descoperit gândurile și intențiile inimii, arătând semnul lui Mesia, și ceea ce i-a arătat și lui Avraam când a venit Dumnezeu jos, la stejarii lui Mamre, Elohim în trup de carne, îi va arăta și seminței Sale împărătești. Ceea ce a făcut El la sfârșitul timpului evreilor, va face și seminței împărătești a lui Avraam. El le va arăta semnul lui Mesia, aceasta fiind exact ceea ce a făcut și la stejarii lui Mamre pentru ca ei să știe, așa cum a știut Avraam, așa cum a știut și sămânța sa la sfârșitul timpului evreilor și așa cum am știut și noi la sfârșitul timpului neamurilor, că Acela este Dumnezeu în trup de carne. Este doar un chip diferit, o formă de manifestare diferită, dar este același Dumnezeu, este același Hristos.

Acum, haideți să mergem împreună la 2 Timotei, fiindcă vreau să citim două Scripturi de aici.

2 Timotei 3.8:

„După cum Iane și Iambre s-au împotrivit lui Moise, tot așa și oamenii aceștia se împotrivesc adevărului, ca unii care sunt stricați la minte și osândiți în ceea ce privește credința.”

Fratele Branham va avea multe de spus în citatele pe care le vom citi în cele ce urmează.

Când Iane și Iambre i s-au împotrivit lui Moise, ei s-au împotrivit Adevărului, nu omului. Omul nu a fost decât un vas pe care Dumnezeu urma să-l folosească. Dar când ei i s-au împotrivit lui Moise, s-au împotrivit de fapt Adevărului pentru că Moise a făcut ceea ce i-a poruncit Dumnezeu să facă. Așadar, el a fost manifestarea Cuvântului vorbit al lui Dumnezeu, iar când ei i s-au împotrivit, s-au împotrivit de fapt, lui Dumnezeu, s-au împotrivit Adevărului.

„După cum Iane și Iambre s-au împotrivit lui Moise, tot așa și oamenii aceștia se împotrivesc adevărului, ca unii care sunt stricați la minte și osândiți în ceea ce privește credința.”

Fratele Branham a spus că în zilele din urmă vom avea o întoarcere a lui Iane și Iambre.

În **Unșii din timpul sfârșitului**, el a spus: „*Dacă va fi la sfârșitul timpului, trebuie să fie după deschiderea Pечеților*”, pentru că aceasta marchează timpul sfârșitului. În cadrul slujbei îngerului al șaptelea, care va suna din trâmbița sa în timpul sfârșitului, taina se va încheia. Așadar, aceste lucruri trebuie să se arate la deschiderea celor șapte Pечеți: *„După cum Iane și Iambre s-au împotrivit lui Moise, tot așa și oamenii aceștia se împotrivesc adevărului, ca unii care sunt stricați la minte și osândiți în ceea ce privește credința.”*

Să mergem în Luca 18.8:

„Vă spun că le va face dreptate în curând. Dar când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ?”

Vă rog să țineți minte că lane și lambre sunt „osândiți în ceea ce privește credința”, iar în Luca ni se spune: *„Dar când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ?”*

Fratele Branham ne-a spus că urma să fie o descoperire a Fiului omului, iar descoperirea Fiului omului este venirea Fiului omului. Fiul omului vine pentru a Se descoperi pe Sine Însuși. Același Dumnezeu, același Hristos vine ca Fiu al omului.

El a spus: *„Când va veni Fiul omului”*, iar noi știm când are loc aceasta. Când lumea se află într-o stare sodomită, Fiul omului se întoarce din nou, stă cu spatele la mulțime și începe să spună ce are loc în cortul din spatele Său. Atunci, noi înțelegem că am ajuns în același loc.

Isus a spus: *„Dar când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ?”*, iar fratele Branham a spus în **Unșii din timpul sfârșitului:**

„...Osândiți în ce privește Adevărul, în ceea ce privește credința.” „Credința”, nu există decât o singură Credință. Așa este. „În ceea ce privește credința, osândiți!”

Acum, aceasta este întrebarea. Aici am vrut să ajung, în Apocalipsa 10. Vom ajunge la aceasta în câteva minute și la un alt verset biblic. El a spus: „În zilele Mesajului celui de-al șaptelea înger, taina lui Dumnezeu se va încheia”. Aici este întrebarea, dacă urmăriți această linie, se va încheia în acest ceas? „Voi găsi Eu Credință? Se va împlini Maleahi 4 în acest timp? Va reîntoarce Credința copiilor înapoi la credința Apostolilor, originalul, Cuvântul?”

Am subliniat aceste lucruri deoarece doresc să ne oprim la ele timp de câteva

clipe. Fratele Branham punea o întrebare. El a spus: „*Voi găsi credință? Se va împlini Maleahi 4 în acest timp? Va întoarce credința copiilor înapoi la credința apostolilor, originalul, Cuvântul?*”

Aici, fratele Branham nu a spus: „Dumnezeu îl va trimite pe Ilie,” pentru că El îl trimisese deja pe Ilie, acesta fiind foarte bine dovedit. Fratele Branham ajungea aici în iulie 1965, și nu punea sub semnul întrebării dacă premergătorul va veni sau nu; nu punea sub semnul întrebării dacă Duhul lui Ilie va veni sau nu, ci întreba dacă Maleahi 4 urma sau nu să se împlinească pentru că împlinirea lui Maleahi 4, însemna un popor de pe pământ întors înapoi la Cuvântul original.

Așadar, fratele Branham nu spunea: „Oare îl va trimite Dumnezeu pe Ilie?” „Va veni oare premergătorul?”, nu, nu aceasta întreba el. Fiul omului venise, iar el întreba: „Va găsi El oare credință pe pământ?” Aceasta era întrebarea fiindcă lane și lambre erau osândiți în ceea ce privește credința. Ce credință? Credința originală a părinților originali în Cuvântul original. Față de aceasta erau ei osândiți, față de credință, adică față de credința copiilor care se întorceau înapoi la credința părinților, Cuvântul original.

Așadar, fratele Branham nu punea sub semnul întrebării dacă prorocia din Maleahi 4 a venit, fiindcă știa foarte bine aceasta, el știa că deschiderea celor șapte Peceti, a confirmat venirea lui Maleahi 4. Ilie venise, dar acum întrebarea era: „Se va împlini Maleahi 4?”, pentru că aceasta nu era porțiunea fratelui Branham. Porțiunea sa era Ilie, premergătorul care-L descoperea pe Fiul omului, dar pe pământ trebuia să existe un popor care să primească credința părinților și să se întoarcă la Cuvântul original, aceasta fiind împlinirea lui Maleahi 4. Aici sunt osândiți lane și lambre. Fratele Branham a spus că ei nu sunt osândiți cu privire la viețile lor, viețile lor sunt în regulă. Ei nu sunt osândiți cu privire la lucrările lor creștine, la manifestările lor, fiindcă puteau face tot ce făcea și Moise. Ei nu au fost osândiți în vindecare, eliberare, în toate acestea, ci au fost osândiți cu privire la credința care este împlinirea lui Maleahi 4.

Știind că Fiul omului era aici, el a spus: „*La venirea Fiului omului, la descoperirea*

Sa," apoi, tot el ne-a spus: „*Maleahi 4 a venit, premergătorul a venit*”, taina ar trebui să se încheie acum, dar întrebarea care se ridică era: „*Se va împlini Maleahi 4?*” Eu spun: „Absolut! Chiar aici! Dacă nu se poate în altă parte, Doamne îngăduie ca aceasta să se împlinească chiar aici, întoarce inima mea la Cuvântul original pentru că eu doresc doar Cuvântul și nimic altceva. Nu vreau nicio picătură mai mult sau mai puțin, ci doar Cuvântul original și tot ce cuprinde El.”

Să mergem mai departe cu același citat:

„Voi găsi Eu credința?” Se va împlini Maleahi 4 în acest timp? „Va întoarce credința copiilor înapoi la credința apostolilor, originalul, Cuvântul”?

lane și lambre au fost osândiți fiindcă s-au împotrivit Cuvântului”. Acum, ascultați și 2 Timotei 3.8: „Așa cum lane și lambre s-au împotrivit lui Moise, în zilele din urmă, se vor ridica aceeași împotriviți.” Vedeți acum unde spune aceasta aici: „având o formă de evlavie”, unși. Mergeți și citiți aceasta când veți ajunge acasă ca să pot termina aceasta aici, în această dimineață, dacă voi putea. „Osândiți în ceea ce privește...” Nu osândiți din pricina trăirii lor; ei sunt în ordine, oameni culti.”

Nu osândiți din pricina caracterului lor sau cu privire la faptele lor creștine. Ei s-au împotrivit Adevărului și sunt osândiți în ceea ce privește credința, credința la care au fost întorși copiii, Cuvântul original care a venit la deschiderea Pечеților. Așadar, toate aceste lucruri vin la manifestare la deschiderea Pечеților. Cum ar putea fi osândit cineva cu privire la credință până când aceasta nu este restituită? Când ea este restituită, putem fi osândiți cu privire la ea și să ni se spună că ne-am împotrivit Adevărului fiindcă a venit un alt profet ca Moise. Ei i s-au împotrivit lui Moise, iar acum, când s-au împotrivit profetului timpului de sfârșit, s-au împotrivit de fapt Adevărului, și sunt osândiți în ceea ce privește credința.

În continuare vom merge la Fapte capitolul 19:

„Pe când era Apolo în Corint, Pavel, după ce a trecut prin ținuturile de sus ale Asiei, a ajuns la Efes. Aici a întâlnit pe câțiva ucenici

și le-a zis: „Ați primit voi Duhul Sfânt de când ați crezut?” Ei i-au răspuns: „Nici n-am auzit măcar că a fost dat un Duh Sfânt.”

„Dar cu ce botez ați fost botezați?” le-a zis el. Și ei au răspuns: „Cu botezul lui Ioan.”

Atunci Pavel a zis: „Ioan a botezat cu botezul pocăinței și spunea norodului să creadă în Cel ce venea după el, adică în Isus.”

Când au auzit ei aceste vorbe, au fost botezați în Numele Domnului Isus.

Când și-a pus Pavel mâinile peste ei, Duhul Sfânt S-a coborât peste ei și vorbeau în alte limbi și proceau.

Erau cam doisprezece bărbați de toți.”

Fratele Branham a luat acest text și a tratat o parte din el în **Cartea epocilor bisericilor**, în secțiunea **Descoperirea lui Isus Hristos:**

Fapte 19.1-6:

„Pe când era Apolo în Corint, Pavel, după ce a trecut prin ținuturile de sus ale Asiei, a ajuns la Efes. Aici a întâlnit pe câțiva ucenici

și le-a zis: „Ați primit voi Duhul Sfânt când ați crezut?” Ei i-au răspuns: „Nici n-am auzit măcar că a fost dat un Duh Sfânt.”

„Dar cu ce botez ați fost botezați?” le-a zis el. Și ei au răspuns: „Cu botezul lui Ioan.”

Atunci Pavel a zis: „Ioan a botezat cu botezul pocăinței și spunea norodului să creadă în Cel ce venea după el, adică în Isus.”

Aici, vedem că Pavel a ajuns la Efes și a vorbit cu niște ucenici, iar când li s-a adresat, ei au făcut referire la Ioan Botezătorul, premergătorul. Ei erau blocați în slujba premergătorului. Înțelegem aceasta? Ei erau oameni buni, erau credincioși adevărați, erau sămânța originală pentru că atunci când au auzit mai mult, au primit repede ceea ce au auzit și au fost botezați în Numele lui Isus Hristos. Aceștia nu erau osândiți în ceea ce privește credința, nu erau indivizi care se împotriveau Adevărului, dar nu auziseră totul; ei auziseră partea premergătorului, s-au ținut de partea premergătorului și trăiau în ea, fiind găsiți ascultători față de aceasta. Fratele Branham a mers mai departe și ne-a spus că aceștia erau apostoli ai lui Apolo, iar Apolo era un mare învățat. El intra în sinagogi și le pune pe jar, arătând că urma să vină Mesia, Isus. Dar Aquila și Priscila au trebuit să-l ia și să-i arate calea Vieții mai clar, ca și cum el nu ajunsese la următorul pas, ci ajunsese la slujba premergătorului, la venirea lui Ilie pentru a netezi calea; ajunsese la Maleahi 3, la prorocia din Isaia; îl văzuse pe premergător venind, dar încă nu ajunsese dincolo de premergător. Dar el nu era osândit, nu era un lan și lambre, ci o sămânță adevărată, rânduită mai dinainte a lui Dumnezeu. El ajunsese într-un punct, dar Aquila și Priscilla nu l-au muștrat, nu l-au făcut să se simtă un necredincios, ci i-au spus: „Faci bine, dar lasă-ne să îți arătăm mai mult”. Într-adevăr Ioan a fost acolo ca premergător și și-a făcut foarte bine partea, dar venise deja ce a pregătit el.

După ce a citit aceste versete, fratele Branham a spus:

„Oamenii aceștia buni din Efes auziseră despre venirea lui Mesia. Ioan o propovăduise. Ei fuseseră botezați spre pocăință, privind înainte la credința în Isus.

(...) Oh, oamenii aceștia scumpi din Efes erau oameni buni, iar dacă cineva avea dreptul să se simtă în siguranță, ei erau aceștia. Observați cât de departe au mers ei! Ei au mers până la acceptarea venirii lui Mesia și îl așteptau. Dar nu puteți vedea că în ciuda acestui lucru, au trecut pe lângă El? El venise și plecase.”

Așa cum am mai spus, aceștia nu erau oameni osândiți, nu au fost oameni care s-au împotrivit Adevărului, dar nu auziseră restul. Astfel, fratele Branham a spus: *„Cât de siguri au trebuit să se simtă ei fiindcă înțeleseseră prorocia, au văzut slujba premergătorului; l-au recunoscut pe Ioan Botezătorul și ceea ce făcea el, așa că s-au pocăit de păcatele lor și așteptau venirea lui Mesia.”*

Prieteni, noi am înțeles de multe ori în Mesaj că Dumnezeu l-a trimis pe Ilie din Maleahi 4. Dumnezeu a trimis Cuvântul Său pentru ziua aceasta, a împlinit acea porțiune, și așa cum am spus de multe ori, ne-am pocăit, am fost eliberați și spălați de învățătura denominațională așteptând, așteptând și iar așteptând să se întâmple ceva; să vină Domnul și să se întâmple ceva, deși aceasta a avut deja loc. Amin!

Uneori, când cineva este împotmolit în slujba premergătorului, o trăiește și o crede. Sunt oameni care s-au pocăit, sunt spălați și așteaptă pasul următor. Ceea ce le trebuie lor este ca cineva care are dragoste ca Aquila și Priscilla, să vină și să le spună: „Lasă-mă să-ți arăt calea Vieții mai clar, mai desăvârșit. Pot împărtăși cu tine ceea ce văd eu?” Ei nu sunt osândiți, nu se împotrivesc Adevărului, ci sunt copiii lui Dumnezeu care pur și simplu au nevoie să audă că descoperirea Fiului omului este venirea Fiului omului; același Dumnezeu, același Hristos S-a întors ca să Se descopere ca Fiul omului. Să nu ratați aceasta! Să nu treceți pe lângă aceasta! Erau oameni buni și se simțeau în siguranță, dar ceea ce a premer Ioan, venise deja. Și eu vă spun: ceea ce a premer Ilie, a venit.

Să mergem la Matei 16:

„Isus a venit în părțile Cezarei lui Filip și a întrebat pe ucenicii Săi: „Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul omului?”

Ei au răspuns: „Unii zic că ești Ioan Botezătorul; alții, Ilie; alții, Ieremia sau unul din proroci.”

„Dar voi”, le-a zis El, „cine ziceți că sunt?”

Simon Petru, drept răspuns, l-a zis: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!”

Isus a luat din nou cuvântul și i-a zis: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona, fiindcă nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu, care este în ceruri.

Și Eu îți spun: tu ești Petru , și pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui.”

În **Unșii din timpul sfârșitului**, fratele Branham a spus:

„Acești pomi, vița adevărată și vița falsă! M-ați auzit predicând despre ele de ani buni, cum au crescut împreună. Le-am adus în indivizi și am arătat, de la Cain și Abel, cele două vițe care s-au întâlnit la un altar; ambii religioși, ambii unși, ambii dorind viața și închinându-se aceluiași Dumnezeu, dar unul a fost primit, iar celălalt respins.

Singurul fel în care cel care a fost primit a putut face ceva diferit de fratele său, a

fost că a primit o descoperire, deoarece Biblia spune: „Prin credință...” Evrei capitolul 11: „Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a căpătat el mărturia că este neprihănit.”

Fratele Branham a spus: „Acolo pe pământ, erau doi frați, doi gemeni, ambii dorind să se închine lui Dumnezeu, să-l aducă o jertfă, făcând toate serviciile religioase”, dar unul a adus o jertfă potrivită, iar celălalt nu. Singurul fel în care Abel a putut proceda diferit de Cain, a fost prin descoperire. Aceasta este! Deși a primit instrucțiuni, Cain nu a putut avea descoperirea. Dumnezeu i-a dat instrucțiunile: „Fă ceea ce a făcut și Abel!” El a primit instrucțiunile de la Dumnezeu, l-a primit pe „Așa vorbește Domnul” de la Dumnezeu, dar ceea ce nu a putut avea, a fost descoperirea, și dacă nu a avut descoperirea, nu a putut ține Cuvântul.

În cadrul Mesajului, vedem oameni care se zbat să țină punctele de temelie ale Mesajului, adică: să stea departe de televizor, să nu se atingă de păr, de machiaj, să aibă lungimea corespunzătoare a rochiei și un comportament adecvat, și alte lucruri de bază, dar ceea ce putem înțelege este că descoperirea nu a ajuns încă la ei, deoarece, de îndată ce suntem atinși de descoperire, tabloul este total diferit. Totul arată diferit, te simți diferit, întreaga voastră atitudine se schimbă, dorințele voastre se schimbă, nemaifiind nevoie să încercați printr-o formă de conducere sau printr-un cod de reguli, adică nu mai încercați să vă încadrați în acesta ca să fiți un credincios. Atunci, veți fi un credincios și-L veți lăsa pe Dumnezeu să aducă la viață sămânța dinăuntru, iar dorința pentru aceste lucruri se va topi.

Singurul fel prin care Abel a putut proceda diferit a fost prin descoperire, și a putut primi descoperirea pentru că era o sămânță a lui Dumnezeu. Cain a putut primi instrucțiunile, de aceea, și noi putem primi instrucțiuni până învinețim, adică: „Nu-ți tăia părul, nu purta machiaj, nu te îmbrăca indecent, nu spune glume murdare, nu vă lăsați prinși în lucruri lumești,” și vom putea învăța, învăța și iar învăța, iar în cele din urmă, Cain va ceda sub presiunea aceasta și-și va ucide fratele. De câte ori s-a întâmplat aceasta?

„Dacă predici legalismul, nu pot suporta aceasta! Nu există har aici, deci, plec.” Ce

a făcut Cain? Și-a ucis fratele. Dar noi trebuie să predicăm aceste lucruri. Nu se pune problema că nu trebuie să le predicăm, dar nu le vom predica niciodată astfel încât Cain să primească o descoperire, ci le predicăm pentru ca Abel să poată primi o descoperire. Dar le predicăm întotdeauna. De aceea, nu trebuie să le predicăm greu, nu trebuie să devenim nervoși în legătură cu aceasta, să strigăm și să țipăm, și nu trebuie să le spunem oamenilor: „Veți merge în iad și veți arde. Va fi oribil, va fi cel mai teribil lucru!” Nu trebuie să faceți aceasta ca să primească Abel descoperirea.

De multe ori, mă gândesc că forțarea, amenințările și frica ce vine uneori prin predicare, este de fapt, un efort uman care face ca cineva să arate ca un credincios. Ce rost are să arăți ca un credincios dacă nu ești? Fii un credincios, iar Dumnezeu te va face să arăți ca un credincios. Este o descoperire, totul este prin descoperire. Noi prindem o rânduială mai mare a descoperirii, ochii noștri se deschid mai mult, și atunci, dintr-o dată nu va mai fi despre: „Păi, cât de strâmt înseamnă „strâmt”, sau cât de scurt înseamnă „scurt”?, ci va fi: „O clipă, eu înțeleg tabloul. Eu sunt Isus Hristos, eu sunt Templul, în mine locuiește divinitatea, toți cei care mă văd trebuie să vadă că acesta este chipul lui Isus Hristos pe pământ astăzi, oh, acum înțeleg de ce contează!”

„Singurul fel în care cel care a fost primit a putut face ceva diferit de fratele său, a fost că a primit o descoperire. Pentru că Biblia spune: „Prin credință...” Evrei capitolul 11: „Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a căpătat el mărturia că este neprihănit”.

Isus a cerut descoperirea spirituală despre Cine era El! „Cine spun oamenii că sunt Eu, Fiul omului?”, iar Petru a răspuns: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu.”

„Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona, fiindcă nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu, care este în ceruri. Pe această Piatră voi zidi Biserica Mea, (pe ce?), pe adevărata descoperire a Cuvântului. Iată Vița adevărată din nou. „Abel, prin credință!”

Ceea ce spune fratele Branham aici este că noi nu trebuie să repetăm ceea ce a spus Petru, pentru că dacă repetăm ceea ce a spus el, cu înțelegerea pe care a avut-o el, vom rata adevărata descoperire a Cuvântului, deoarece biserica nu este zidită repetarea a ceea ce a spus Petru cu înțelegerea avută de el. Nădăjduiesc că înțelegeți ce vreau să spun. Nu este greșit să repetăm Scripturile, dar noi trebuie să primim adevărata descoperire a Cuvântului din ziua noastră, iar când vom recunoaște că Acela este Hristos, vom spune exact ceea ce a spus și Petru. Așadar, Petru vorbea despre manifestarea lui Isus Hristos în trup de carne, Dumnezeu într-un singur trup; el se uita la Dumnezeu într-un singur trup avându-L pe „Cine spun oamenii că sunt Eu, Fiul omului?”

Apostolii au răspuns: „Unii spun că ești cutare sau cutare”, o tabără împărțită care nu a ajuns la nicio concluzie. Atunci El i-a întrebat: „Dar voi Cine ziceți că sunt? Care este propria voastră descoperire, Cine spuneți voi că sunt Eu?” Și Petru a răspuns: „*Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui viu*”. Iar Isus i-a spus: „*Tu ești binecuvântat pentru că nu carnea și sângele ți-a spus aceasta, ci Tatăl Meu care este în ceruri, iar pe această piatră...*” Nu pe piatra de a fi capabil să spui că în urmă cu două mii de ani, Isus Hristos a fost Fiul lui Dumnezeu, fiindcă milioane de oameni pot mărturisi aceasta astăzi. Nu aceasta este piatra pe care Și-a zidit El biserica, ci El și-a zidit biserica pe stânca solidă, de neclintit a descoperirii adevărate de la Tatăl, a Cuvântului făcut trup în ziua lor.

Aceasta este ceea ce a ținut biserica lui Moise, a lui Noe, a lui Avraam. Este același lucru! Iar pe această stâncă. Este interesant că Isus a pus această întrebare: „*Cine spun oamenii că sunt Eu, Fiul omului?*” Pentru că noi ne-am întors din nou înapoi la Fiul omului.

Fratele Branham a spus că L-am avut pe Fiul omului în Isus Hristos, pe Fiul lui Dumnezeu de-a lungul epocilor bisericilor, trecând la Fiul lui David. Au existat trei nume: Fiul omului – Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu – Duhul Sfânt de-a lungul Epocilor bisericilor și Fiul lui David, în Mileniu, când El Își stabilește împărăția pe pământ. Dar fratele Branham a spus că exact între Fiul lui Dumnezeu și Fiul lui David, El vine din nou ca Fiu al omului. Așadar, este potrivit ca astăzi să punem întrebarea: „Cine spuneți voi că este acest Fiu al omului? Nu Cel de acolo, ci Cel de

aici?”

Este încă o întrebare potrivită care poate fi pusă astăzi, nu: „Cine a fost Fiul omului despre care a vorbit Petru?” Este același Fiu al omului, El a venit la biserici ca Fiu al lui Dumnezeu, dar s-a întors înapoi, același Dumnezeu, același Hristos, S-a întors în descoperirea Fiului omului. Așadar: „Cine spuneți voi că este acest Fiu al omului?” Felul în care veți răspunde la această întrebare va determina ce fel de sămânță este înăuntrul vostru pentru că numai sămânța poate avea descoperirea a Cine este acest Fiu al omului.

Timp de ani buni, unii dintre noi ne-am mutat prin dispensații, venind din timpul Epocilor bisericilor și văzând venirea unui premergător care avea să meargă înaintea venirii Sale. Noi am văzut acel premergător, l-am identificat și am crezut că este el, primindu-l cu toată inima noastră, am manifestat ceea ce am primit și am trăit ceea ce am primit, am ajuns la aceste lucruri și am spus: „Oh, el merge înaintea celei de-a doua veniri a lui Isus Hristos!” „Într-o zi, într-o zi, într-o zi, într-o zi...” Astfel am devenit ca și credincioșii din Efes, predicând ca Apolo. Iar fratele Branham a spus: „Oameni buni, copii ai lui Dumnezeu, apostoli, credincioși, nu antihriști, nu lane și lambre”.

Motivul pentru care cunosc aceste lucruri este pentru că am trecut pe acolo. Am fost în locul lui Apolo și a acestor credincioși din Efes, am văzut venirea lui Ioan Botezătorul, am văzut împlinirea lui Maleahi 4, am văzut venirea lui Ilie și mi-am predat viața ei, am crezut-o și am predat totul. M-am pocăit de ideile denominaționale, dar priveam spre: „într-o zi, într-o zi, într-o zi,” până când a venit Cineva, Duhul Sfânt, și mi-a șoptit: „Trebuie să privești înapoi!” El a venit deja! El este aici, Fiul omului este aici.

Când fratele Branham a spus că El s-a inserat aici ca Fiu al omului, trebuie să înțelegem că această inserare, este între Fiul lui Dumnezeu și Fiul lui David. Așadar, până când El va veni ca Fiu al lui David ca să-Și instaleze Împărăția în domnia milenară, trebuie să rămână aici ca Fiu al omului, chiar dacă acest fiu al omului care-L descoperea pe Fiul omului a fost luat acasă.

Fiul omului nu a plecat atunci când a plecat fratele Branham, pentru că acest Fiu al omului care a venit, trebuie să rămână cu noi până când vom ajunge la manifestarea Fiului lui David. Atunci, vă voi pune această întrebare: „Cine spuneți voi că este acest Fiu al omului?” Poate veți spune: „Unde este? Așa cum L-am văzut la fratele Branham. Acolo, L-am văzut atât de clar, am înțeles stejarii lui Mamre, am înțeles Elohim într-un trup de carne, L-am văzut acolo fiindcă acolo era un om care s-a întors cu spatele la mulțime; aceasta a fost un fiu al omului descoperindu-L pe Fiul omului. Am înțeles toate acestea!

Dar acea manifestare, acest Fiu al omului a plecat, iar acum, spui: „Cine este acest Fiu al omului?” Eu nu vă întreb cine a fost Fiul omului din ziua fratelui Branham. Nu aceasta este întrebarea mea pentru voi astăzi, eu nu vă întreb Cine a fost Cel care era pe platformă cu voi, Cine a fost Cel care le-a deosebit gândurile, ci vă întreb Cine este astăzi acest Fiu al omului de aici? Cine spuneți voi că este? Unde este El și Cine spuneți voi că este pentru că El trebuie să fie aici. El trebuie să fie aici și să rămână până când vom schimba dispensația la Fiul lui David. Așadar: „Unde este El și Cine este El?” „Cine spuneți voi că este El?”

Știți ce s-a întâmplat? Ne-am întors din nou la Matei 16. „Cine spuneți voi că este Fiul omului?” „Păi unii spun cutare și cutare, că a fost Maleahi 4, Apocalipsa 10.7.” Da, unii spun cutare sau cutare, dar întrebarea este: „Cine spuneți voi că este El?” „Cine spuneți voi că este acest Fiu al omului?”

Mai departe, în **Unșii din timpul sfârșitului**, fratele Branham a spus:

„Vița falsă și vița adevărată au avut ambele aceeași ungere.” Ungerea Duhului Sfânt.

„Apa a căzut peste ambele. Nu este de mirare că El ne-a avertizat: „Dacă ar fi posibil, i-ar înșela chiar și pe cei aleși.”

Observați, ele arată la fel. Sunt unși la fel. Dar observați, „prin roadele lor...” Cum le veți deosebi?”

Acum vreau să fixăm foarte bine aceasta pentru că de îndată ce spunem: „prin roadelor lor”, începem să ne gândim „Dumnezeu este dragoste, pace, răbdare, înfrânare etc”. Este adevărat? „Prin roadele lor”, și noi ne gândim automat la roadele Duhului, la roadele lui Hristos. Dar fratele Branham nu ne îndrumă la acele roade pentru a deosebi vița falsă. El nu ne îndrumă înspre aceste roade pentru că vița falsă le are.

La începutul slujbei sale, vorbind despre dovada Duhului Sfânt, el știa că nu era vorba despre vorbirea în limbi, dar încă nu știa care era aceasta. Atunci, el a spus că dovada Duhului Sfânt trebuie să fie roadele Duhului adică, dacă avem roadele Duhului, avem Duhul Sfânt. Apoi, a văzut că aceste roade pot fi copiate, fiindcă vița falsă are exact aceleași roade ca și vița adevărată. De aceea, el a vorbit despre preotul bun, care s-a îngrijit de cineva când era bolnav, care a dat bani în nevoi, a dedicat copiii, a fost acolo tot timpul, avea caracter etc.

Fratele Branham chiar a început să vorbească și despre Mica. Când Mica și Zedechia s-au înfățișat înaintea lui Iosafat și a lui Ahab, Mica a fost întrebat: „Este ceva în neregulă cu Zedechia?” „Nu”, a spus el.

„L-ai văzut mințind?” „Nu”.

„Ai văzut o problemă la el?” „Nu”.

„Este gradul său bun?” „Da”.

„Este el un proroc al Domnului?” „Da”.

„Este el un proroc evreu?” „Da”.

„Spune el adevărul?” „Da”.

„Este ceva în neregulă cu caracterul său?” „Nu”.

Nu se putea pune un deget pe viața lui. Înseamnă că nu ne putem baza pe acele roade. Atunci, am putea spune „roade”, dar haideți să mergem la manifestări. Așadar, avem vorbirea în limbi, tălmăcirea limbilor, punerea mâinilor, vindecarea, pentru că Marcu 16 spune că acestea îi vor însoți pe toți credincioșii. Și este adevărat, ele ar trebui să fie prezente în biserica lui Dumnezeu. Acolo ar trebui să existe punerea mâinilor și vorbirea în limbi. Ele ar trebui să se găsească în biserica Dumnezeului celui viu, dar viața falsă poate avea aceleași manifestări, de aceea, nu putem privi la aceste roade. Dar Isus a spus: „*Îi veți cunoaște după roadele lor.*” Așadar, nu putem privi la manifestările lor, nici la roadele Duhului, și nici la caracter sau la comportament. Atunci, la ce roade putem privi pentru a face deosebirea între viața adevărată și cea falsă? Haideți să-l lăsăm pe profet să ne spună.

„Cum veți ști că nu este o portocală? Pentru că rodește grepfrut. Acea mlădiță este în regulă, trăiește în copac, dar rodește grepfrut. Nu este ca și prima.

Dacă o biserică spune: „Credem că Isus Hristos este același ieri, azi și în veci” și neagă Puterea Sa, lucrările Sale, Cuvântul Său; dacă... Biserica ce crede în Isus Hristos va face lucrările lui Isus Hristos și va avea Viața lui Isus Hristos. Dacă nu este, nu contează dacă Viața este turnată în voi, dacă nu este rânduită mai dinainte din rădăcini, va rodi grepfrut de fiecare dată sau ceva diferit. Dar dacă în rădăcini este Viața rânduită mai dinainte, Îl va rodi pe Isus Hristos același ieri, azi și în veci; dacă este Cuvântul care vine din Rădăcină. El este Rădăcina, începutul timpului.”

Acum, vom merge mai departe pentru a vedea ce numește fratele Branham roadele Sale. El a spus foarte clar: „Dar dacă în rădăcini este Viața rânduie mai dinainte, Îl va rodi pe Isus Hristos același ieri, azi și în veci.”

Vreau să petrecem puțin timp gândindu-ne la aceasta. *Isus Hristos Același ieri, azi și în veci.* Haideți să-L luăm pe Isus Hristos și să-L extindem de-a lungul Bibliei: ieri, azi și în veci. Cum am putea recunoaște vița adevărată și vița falsă de-a lungul întregii Biblie, pentru că vița adevărată este Isus Hristos, același ieri, azi și în veci? Nu o putem face prin comportament fiindcă David a păcătuit cu Bat-Şeba și l-a ucis pe Urie. Nu o putem face prin roade pentru că toți au avut aceleași roade, unii au avut roade bune, alții rele, sămânța dreaptă având uneori roade rele. Abimelec nu a greșit. Dar care a fost factorul separator în întreaga Scriptură? Vița adevărată primește Cuvântul pentru ziua ei. În întreaga Scriptură, punctul separator dintre vița falsă și cea adevărată, este Isus Hristos același ieri, azi și în veci. Așadar, trebuie să fie aceeași unitate de măsură, același principiu, care trebuie să fie aplicat în întreaga Biblie și să funcționeze, chiar și aici la sfârșitul timpului. El a trebuit să funcționeze de la început și este capacitatea de a primi Cuvântul lui Dumnezeu pentru ziua în care trăiești. Este simplu când facem un pas în spate și privim la acesta. Unii oameni vor să spună: „Cutare înseamnă cutare”, iar „cutare înseamnă cutare”, dar fratele Branham a spus că totul poate fi imitat, iar dacă poate fi imitat sau copiat, nu este acela. Să mergem mai departe.

„Observați, ceea ce rodesc face diferența. „Prin roadele lor,” a spus Isus, „îi veți cunoaște”. „Omul nu adună struguri dintr-un scaiete,” chiar dacă scaietele ar fi corect în vița de vie. Aceasta ar fi posibil, dar rodul o va spune.

Care este rodul? Cuvântul, rodul pentru timpul tău. Aceasta este ceea ce este, învățătura lor. Care învățatură? Învățătura timpului, indiferent ce timp este.”

Deci, care este rodul lor? Rodul lor este învățătura lor. Învățătura corectă a timpului respectiv este vița adevărată, iar învățătura unui timp greșit, este vița falsă.

„Învățătura omului, învățătura denomițională sau Cuvântul lui Dumnezeu pentru acel timp?”

Așadar, așa cum ne explică fratele Branham, linia de despărțire este aceeași pe care am avut-o în tot Cuvânt lui Dumnezeu, este învățătura conform căreia suntem capabili să primim Cuvântul pentru ziua noastră și să învățăm Cuvântul lui Dumnezeu pentru ziua în care trăim, Cuvântul sezonului respectiv; aceasta reprezintă rodul. Pentru că este aceeași bunătate, aceeași înfrânare, aceeași dragoste frățească, același tot. Înțelegeți? Sunt aceleași vindecări, aceleași limbi, aceleași vise. De aceea, oamenii din trecut erau confuzi fiindcă vedeau o creștere graduală a manifestărilor în biserica pentecostală, prorocii și lucruri ca acestea. Dar nu fiți confuzi, acela este Duhul Sfânt original care lucrează printr-un dar original, dar fratele Branham a spus: „printr-un vas fals,” din cauza învățăturii.

El a mers la exemplul lui Balaam și arătând înspre cartea Apocalipsei a spus: „A fost învățătura lui Balaam, nu prorocia lui.” Prorocia lui Balaam a fost adevărată, dar învățătura lui era falsă. Fratele Branham a spus că Balaam a fost un proroc adevărat, el s-a născut aceasta, a avut darul unui proroc, iar sub acel dar a avut aceeași ungere pe care a avut-o și Moise. Sub aceeași ungere, pentru că era un proroc adevărat și avea Duhul Sfânt original, pe care l-a avut Moise, Balaam a primit o prorocie adevărată, iar când a mers să-l blesteme Israelul, sub acea ungere nu a putut face aceasta, ci i-a binecuvântat, pentru că așa îi privea Dumnezeu.

Amintiți-vă că Balac l-a dus pe Balaam în partea din spate ca să poată vedea toată murdăria, lucrurile care nu erau în ordine, cele mai rele lucruri pe care le aveau, iar când s-a uitat la acestea a spus: „Acesta ar fi un loc care corespunde pentru a fi blestemat.” Dar când a vrut să facă aceasta, pentru că avea un dar adevărat prin Duhul adevărat al lui Dumnezeu, același pe care îl avea și Moise, tot ce a putut să facă, a fost să spună cum vedea Dumnezeu partea din spate a Israelului. Mie nu-mi pasă ce vă spune Diavolul sau ce încercă să vă spună un învățător, un vas fals sub o ungere adevărată poate spune numai ceea ce spune Dumnezeu, iar în acea zi Dumnezeu nu a avut nimic rău de spus împotriva acelei tabere. Fratele Branham a spus că acolo erau lucruri rele care puteau fi un motiv de blestem, dar tot ce a

putut rosti Dumnezeu, a fost o binecuvântare.

Sub aceeași ungeră, cu același dar, Balaam a adus la suprafață o prorocie adevărată. Nu a fost nimic în neregulă cu prorocia lui, ci problema a fost cu învățătura lui. Învățătura lui a fost: „Toți suntem la fel și putem să ne unim ca să ne închinăm împreună și să avem părtășie împreună.” Nu a fost prorocia lui, ci învățătura lui. Nu sunt limbile, vindecările, nu sunt minunile, visele, nu sunt prorociile, ele nu sunt în neregulă.

Așadar, când vedem într-o biserică pentecostală întâmplându-se ceva progresiv, am putea spune: „Uite ce au ei! Au ceva ce noi nu avem.” Eu aș îndrăzni să spun: „Nu este adevărat.” Să nu îndrăzniți să spuneți așa ceva, pentru că noi avem ceva ce ei nu vor putea avea niciodată. Noi avem Cuvântul pentru ziua de azi și o credință în inimă, ca să-L credem și să-L primim. Toate darurile acelea sunt prezente, și se află sub control. De ce? Pentru că cea mai înaltă formă de comunicare a lui Dumnezeu cu omul este propovăduirea Cuvântului. Și dacă Dumnezeu poate comunica prin predicarea Cuvântului, El nu are nevoie să folosească tot timpul fiecare Cuvânt care este acolo pentru că cea mai înaltă formă a Sa, este predicarea Cuvântului, și este prezent fiecare dar. Să fiți siguri de aceasta: fiecare dar este prezent. Amin!

Doar pentru că vedem cutare sau cutare ridicându-se? Ce este aceasta? Ploaia târzie. Ei sunt sub ploaia târzie. Scriptura spune că ploaia cade atât peste cei drepti, cât și peste cei nedrepti, iar fratele Branham a spus că este ploaia timpurie și ploaia târzie. Ploaia timpurie a fost ploaia învățaturii, dar când s-a ajuns la ploaia târzie, a fost deschiderea Peciților sau ploaia secerișului, ploaia care cade pentru a aduce fiecare sămânță la maturitate deplină, fie că este adevărată sau falsă, fie că este grâu sau neghină.

Așadar ce se întâmplă? Ei sunt sub ploaia târzie, iar sub ploaia târzie, pot opera darurile. Să nu lăsăm aceasta să ne tulbure. Nu acestea sunt roadele. Darul este în ordine, dar învățătura este falsă. Învățând trinitarismul, armenianismul sau: „De fiecare dată când eșuezi, trebuie să vii la altar, să începi totul din nou, trebuie să te

botezi din nou." Învățând: „Poți fi pierdut!” Dacă ești o sămânță a lui Dumnezeu rânduiește mai dinainte, nu poți fi pierdut. Așadar, ungerea este bună, darul este bun, manifestarea este bună, dar învățătura este greșită. Nădăjduiesc că aceste lucruri vă ajută!

Să nu vă lăsați tulburați de ceea ce vedeți. Aceasta îmi spuneau oamenii înainte: „Penticostalii fac mai multe decât noi.” Cu niciun chip! Ce căutăm noi? O manifestare sau Cuvântul? Pe ce vă focalizați? Îl căutați pe Fiul omului? Cine spuneți voi că este Fiul omului? „*Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu.*” Caiafa a prorocit și nu a avut aceasta. Petru a fugit speriat pentru viața sa, dar a avut ceva ce Caiafa nu a avut niciodată. Prefer să iau locul lui Petru decât al lui Caiafa.

Dați-mi Cuvântul! Mai presus de orice, dați-mi Cuvântul cu descoperirea pentru acest ceas! Mai presus de orice, dați-mi Cuvântul, pentru că odată cu Cuvântul vine totul: plinătatea, fiecare dar, fiecare manifestare, fiecare putere. De fapt, Cuvântul descoperit este puterea.

Să mergem la Matei 7.15:

„Păziți-vă de proroci mincinoși. Ei vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt niște lupi răpitori.

Îi veți cunoaște după roadele lor. Culeg oamenii struguri din spini sau smochine din măcăcini?

Tot așa, orice pom bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele.

Pomul bun nu poate face roade rele, nici pomul rău nu poate face roade bune.

Orice pom care nu face roade bune este tăiat și aruncat în foc. Așa că după roadele lor îi veți cunoaște.”

Acum știm care sunt roadele bune și roadele rele. Rodul rău este învățătura greșită asupra Cuvântului. Rodul bun este descoperirea orei. Aceasta este ceea ce ne-a spus profetul lui Dumnezeu. Așadar, nu trebuie să fim confuzi cu privire la Scripturi ca și acestea:

„Nu oricine-Mi zice: „Doamne , Doamne!” va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu, care este în ceruri”, iar voia Sa este Cuvântul Său. Cum știu eu care este voia lui Dumnezeu? Este Cuvântul Său. Voia Sa este Cuvântul Său. Astăzi, El ne-a dat Cuvântul Său, ne-a dat voia Sa și noi am primit-o în măsură deplină. Este în măsură deplină, iar noi facem voia Tatălui. „Nu oricine-Mi zice: „Doamne, Doamne!” va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu, care este în ceruri.”

Noi nu putem face voia Sa fără să primim Cuvântul Său.

„Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: „Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?”

Atunci , le voi spune curat: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege.”

Nelegiuirea nu este scoaterea dracilor. Nu semnele și minunile sunt fărădelegea, nu aceasta este fărădelegea, ci fărădelegea este să știi ce este bine și să refuzi să-l faci: să nu faci voia Tatălui, să nu botezi în Numele lui Isus, deși poți vedea aceasta în Scripturi. Aceasta înseamnă să nu faci voia Tatălui, deoarece nu păzești Cuvântul Lui și înveți ceva fals. Atunci ești găsit lucrând fărădelegea, indiferent câte minuni, vindecări sau orice altceva ai făcut. Nu aceasta este fărădelegea!

Fărădelegea este a nu ține Cuvântul.

De aceea, fratele Branham a spus că Mireasa va avea Cuvântul și numai Cuvântul. Aceasta nu înseamnă că nu vor fi manifestări, dar nu aceasta este siguranța ei. Siguranța mea nu stă în lucrurile care l-au făcut pe Iuda să se simtă în siguranță. Iuda s-a întors cu apostolii. Ei merseseră doi câte doi, iar el a început să spună: „Oh, noi am vindecat bolnavii, am făcut multe lucruri mari, chiar și diavolii ne-au fost supuși”. Dar Isus le-a răspuns: *„Nu vă bucurați că diavolii vă sunt supuși, ci bucurați-vă că numele voastre au fost scrise în ceruri.”*

Eu nu vreau ca siguranța mea să fie ceea ce l-a făcut pe Caiafa să fie sigur pe el, nici lucrările făcute de Iuda, care îi dădeau o siguranță, nici ca oricare dintre oamenii din Matei capitolul 7, care au venit și au spus: „Doamne, Doamne...” Înțelegem noi că acest grup, care l-au chemat „Doamne, Doamne”, știau cine este El? Acesta este un termen familiar cu accent pe el, iar ei au spus: „Doamne”. Am mai spus aceasta de multe ori, dar doresc să o întăresc din nou. Acest grup se afla la judecata de la tronul alb. Ei nu-L mințeau pe Dumnezeu, nu încercau să etaleze lâna în ochii Săi, ci sunt sinceri. Ei au spus:

„N-am prorocit noi în Numele Tău?” Ei au făcut aceasta.

„N-am scos noi draci în Numele Tău?” Au făcut-o.

„Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?” Au făcut și aceasta.

Dar stând la judecata de la tronul alb și spunând aceste lucruri în apărarea lor, ei au de fapt un simț greșit al siguranței. Ei cred că dacă au scos draci în Numele Său, dacă au făcut minuni în Numele Său, dacă au prorocit în Numele Său, toate aceste lucruri i-ar califica pentru a intra la Viața veșnică, pentru a intra în Împărăția cerurilor, dar Dumnezeu i-a găsit vinovați. Deși lucrările lor erau în ordine, fărădelegea lor era că nu au ținut Cuvântul.

Fratele Branham a spus: „Voi, predicatorilor, stați în biroul vostru și citiți această pagină, dar o întoarceți repede ca să nu fi determinați să spuneți ceva cu privire la aceasta.” Acesta este grupul de aici. Așadar, lăsați ca siguranța noastră să fie în descoperirea Cuvântului. Siguranța noastră este atât de bogată pentru că este o descoperire divină. Nu este ceva ce ne însușim sau ceva ce pretindem, ci pur și simplu nu putem să nu credem. Nu este o străduință, o încercare, ci pur și simplu credem. Este ceva ce a făcut Dumnezeu în inimile noastre, ceva ce ne-a fost dat nouă, nu este ceva pentru care am lucrat, citind îndeajuns, ci pur și simplu am primit-o așa cum este ea. Noi credem această Evanghelie.

Abel a fost atât de sigur de descoperirea lui, încât nu a răspuns atunci când Cain s-a luptat cu el. El a fost dispus să-și dea viața. „Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi” (Ioan 15.13), iar Abel s-a predat sub descoperirea Cuvântului și nu a luptat împotriva lui Cain. Aceasta este o siguranță adevărată în descoperirea voastră. Dar unde este siguranța ta când trebuie să lupți, să mustri și să dovedești că ai dreptate? Unde este încrederea în Cuvântul pe care-L credem? De ce nu spunem: „Nu știu, eu cred pur și simplu. Voi nu vedeți? Este în ordine. Voi nu vedeți lucrurile așa? Pentru mine este în ordine. Nu sunt supărat.”

Eu nu cred că Abel s-a mâniat pe Cain pentru că nu vedea ceea ce îi spunea el. Eu nu cred că aceasta este natura pe care a avut-o Abel. Poate că i-a părut rău sau s-a întristat, dar nu cred că s-a mâniat. Dar cumva, această diferență l-a umplut de mânie pe Cain. Diferența în descoperire, în înțelegere, l-a mâniat pe Cain, dar nu cred că l-a făcut pe Abel să se mânie. Abel a fost capabil să nu răspundă înapoi.

Eu vreau să ajung atât de sigur în Hristos, încât să fiu ca și apostolul Pavel: dacă îmi aruncă pietre în cap, să îmi arunce pietre în cap. Ce aș putea face în legătură cu aceasta? Dacă mă bat, să mă bată. Ce a făcut el? Pavel a fost atât de sigur, atât de încredințat că ceea ce avea era Cuvântul lui Dumnezeu, încât atunci când a fost lăsat aproape mort înafara cetății, apostolii s-au adunat în jurul lui, și a revenit la viață, iar în ziua următoare era într-o cetate, predicând din nou. Acesta este felul de om care este convins pe deplin că ceea ce are este Adevărul. Pavel a fost atât de sigur pe ceea ce avea, încât atunci când Dumnezeu a îngăduit ca

circumstanțele să se întoarcă împotriva lui și să fie bătut, nu a pus deoparte nimic din ceea ce a învățat. Înțelegem noi? El era încredințat că ceea ce avea, era Isus Hristos, Cuvântul. De aceea, s-a dus înapoi și a început să-L propovăduiască din nou. El s-a dus înapoi și a predicat aceeași predică. De ce? Pentru că știa că este Adevărul.

Pavel este un om care a fost încredințat, de aceea, când a venit primul semn al presiunii, nu a fugit ca Marcu, în prima lor călătorie. Marcu a fugit acasă. Ulterior, Marcu s-a pocăit, și s-au reunit, dar la început, când s-a ridicat acea presiune, el a fugit acasă. Dar Pavel nu a avut unde să meargă. El stătea pe Cuvânt, avea Cuvântul, a avut o însărcinare de care era atât de convins încât era dispus să-și dea viața pentru ea. Și eu vreau să am această încredințare.

Acest grup din Matei 7, este înaintea Dumnezeului celui Atotputernic la judecata de la tronul alb, având un simț fals al siguranței și bazându-și mântuirea pe ceva greșit. Ei și-au bazat mântuirea, apărarea lor la judecata de la tronul alb, pe lucrările lor și pe manifestările Duhului, și vreau să spun că erau manifestări adevărate ale adevăratului Duh.

Mă întreb cum am sta noi la judecata de la tronul alb, după ce am trăit o viață simplă, o viață creștină, neavând multe semne, minuni sau lucruri supranaturale care să facă parte din ea, ci doar niște lucrări simple, supranaturale, deosebite, făcute de Dumnezeu; fără o expunere publică a acestora, ci doar câteva lucrări private în viața noastră, în casa noastră. Noi L-am avut pe Dumnezeu în scenă cu manifestări în viețile noastre, dar niciodată făcute publice sau difuzate, lucrări de care oamenii nu știu. Noi am sta acolo, dar nu ne-am baza încrederea pe faptul că Dumnezeu a răspuns la rugăciunea noastră. Dacă încrederea noastră s-ar baza pe aceasta, unde s-ar duce ea când El nu ne-ar mai răspunde la rugăciune? Dacă încrederea noastră s-ar baza pe punerea mâinilor pe cineva ca să fie vindecat, ce s-ar întâmpla dacă ne-am pune mâinile și omul acela ar muri? Unde ar merge încrederea noastră?

Ne putem imagina aceasta? Noi suntem Mireasa și am sta la tronul alb de

judecată, am sta pe scaunul de domnie cu Hristos, fără să avem o viață în lumina reflectoarelor, o viață spre care să putem arăta, iar unul câte unul, ar veni acești oameni mari ai epocii pentecostale. Ei au înviat morții, au vindecat bolnavii, dar sunt respinși unul câte unul și și dispar în întuneric. Care a fost linia de despărțire? Care a fost linia de separare? A fost faptul că, prin harul lui Dumnezeu, noi am primit Cuvântul pentru ziua noastră. L-am primit pe Fiul omului, am putut primi descoperirea că: „Acesta este Isus Hristos, Fiul Dumnezeului celui viu”, iar când alții au spus: „Este un șarlatan, este o prefăcătorie, este un profet fals”, ceva din inimile noastre a strigat: „Nu este nimeni altul decât Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu”.

Fratele Branham a spus în **Unșii din timpul sfârșitului:**

„O, America, cum te-ar fi purtat Dumnezeu, dar acum, a sosit ceasul tău! Tu conduci lumea în murdărie.

„... hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, lipsiți de evlavie, Neiubitori...”

Fără dragoste adevărată chiar și unii pentru alții, bărbat față de femeie, femeie față de bărbat. „Nici măcar dragoste firească”. Murdărie, sexuală!

„...neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, neiubitori de bine...”

Cu alte cuvinte voi spuneți: „Voi, holly-rollers”. Cineva a întrebat zilele trecute dacă poate veni aici la biserică. I s-a spus: „Nu te duce acolo. Totul este numai zgomot și freamăt.”

Vedeți? „Disprețuitori ai acestor lucruri”.

„...vânzători, obraznici, îngâmfați, iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu.”

Voi spuneți: „Frate Branham, aceștia sunt comuniștii.” Ce spune versetul următor?

„având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea.”

Fratele Branham a inserat aici o afirmație care a fost pusă în paranteză. Dar eu vreau s-o citesc ca să vedem ce a subliniat el: „*având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea. (Cuvântul, Isus Hristos același ieri, azi și în veci, manifestat, făgăduința zilei)...”*

Care este puterea evlaviei? Cuvântul. „O formă de evlavie.” Ce este evlavia? Ceva asemănător lui Dumnezeu, în traducere directă: „Asemenea lui Dumnezeu”, dar când cineva respinge Cuvântul, îl respinge de fapt pe Dumnezeu, respinge puterea evlaviei pentru că ea se bazează pe descoperirea Cuvântului. Pentru că Cuvântul este Dumnezeu, Cuvântul a fost cu Dumnezeu. Fratele Branham a spus că Dumnezeu este Cuvântul.

„...având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea: (Cuvântul, Isus Hristos același ieri, azi și în veci, manifestat, făgăduința zilei)...”

Exact ca Anania, ca Zedechia, ca Balaam, sau alții, alți proroci falși.

Având o formă de evlavie, unși. Înțelegeți?

Având o formă, unși, predicatori rânduți...

*Având o formă de evlavie, dar negând că El este același ieri, azi și în veci....
Negând Cuvântul Său!"*

Așadar, dacă negăm puterea... „Având o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea.” Penticostalii spun că aceasta înseamnă să tăgăduiești manifestarea darurilor, dar aceasta este ceea ce a spus fratele Branham: când tăgăduim puterea, Îl tăgăduim pe Isus Hristos același ieri, azi și în veci, Cuvântul manifestat în ziua în care trăim; aceasta este puterea evlaviei.

„Cum L-au negat ei pe Isus în ziua aceea? Pe cine au negat ei când L-au negat pe Isus? Cuvântul.”

Când ei L-au negat pe El, L-au negat pe Dumnezeu.

Ei erau religioși, învățau din Biblie, dar au negat Cuvântul acelei zile.

Ei erau religioși, erau învățați ai Bibliei, învățători ai Bibliei. Biblia din care cita Isus, era Biblia din care citeau și ei. Isus cita Scripturi pentru a arăta Cine era, iar ei citau Scripturi pentru a tăgădui Cine era El, erau versete care proveneau din aceeași Biblie.

„Ce sunt ei astăzi? Același lucru, unși care predică Evanghelia Rusaliilor, dar neagă făgăduința Cuvântului legitimat pentru ziua de astăzi: „Isus Hristos este același ieri, azi și în veci”. Înțelegeți?”

Fratele Branham continuă și spune:

„Moise a spus: „Domnul Dumnezeu îmi va vorbi și-mi va arăta; El mi-a spus ce să fac, iar eu vă voi spune vouă”. „Cel care se numește „Eu sunt”, m-a trimis”.

„Eu sunt!” Nu „Eu am fost”, sau „Eu voi fi”. „Eu sunt”, la timpul prezent, Cuvântul acum. Nu Cuvântul care a fost sau Cel care va veni; Cuvântul care este acum. Înțelegeți? „Eu sunt!” „Eu sunt” este Cuvântul. La început a fost Cuvântul, iar Cuvântul era cu Dumnezeu. Nu-i așa? „Eu sunt.”

Aici, fratele Branham ne spune că dacă vrem să-L cunoaștem pe Dumnezeu, trebuie să-L cunoaștem ca „Eu sunt!” Nu-L putem cunoaște ca „Cel care a fost”, sau „Cel care va fi”, ci singurul fel în care-L putem cunoaște astăzi, este ca „Eu sunt”.

Dacă Îl doriți pe Dumnezeu, trebuie să intrați în contact cu El ca să-L cunoașteți ca „Eu sunt”, Cuvântul făcut trup astăzi. „... *Nu există decât un singur Duh original al lui Hristos...*”

Vă rog să țineți minte că vorbim despre „*Isus Hristos este același ieri, azi și în veci.*” Nu există decât un singur Duh al lui Hristos. „... *iar Acesta este Cuvântul făcut trup așa cum a făgăduit că o va face.*”

Vă rog să vă gândiți la aceasta: „*Nu există decât un singur Duh original al lui Hristos, iar Acesta este Cuvântul făcut trup.*” Dar El este Același ieri, azi și în veci. Înseamnă că fratele Branham nu făcea referire la cei treizeci și trei de ani pe care l-a trăit El în urmă cu două mii de ani, ci făcea referire la Cuvântul făcut trup. Care este Acesta? Duhul original al lui Hristos.

Să mergem la Evrei 11.24-26:

„Prin credință Moise, când s-a făcut mare, n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon,

ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului.

El socotea ocară lui Hristos...”

„Vrei să spui că Îl găsim pe Hristos în cartea Genezei?” Moise a făcut o alegere: să poarte ocară lui Hristos pentru că Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci. Același Isus Hristos pe care Îl primim noi astăzi, este Cel pe care L-a primit și Moise și a Căruia ocară a purtat-o. Este Cuvântul! Cuvântul, Cuvântul și iar Cuvântul.

Înapoi la **Unșii din timpul sfârșitului**, unde citim:

„Este bobul de Grâu Însuși. Fiul omului Se va manifesta. Bobul de grâu se va întoarce din nou la original, Fiul omului în zilele din urmă.”

(...) Isus a spus că motivul pentru care cei aleși nu vor fi înșelați, este că ei sunt acel Cuvânt.”

Vreau să punem aceste lucruri împreună. Haideti să ne întoarcem și să mai citim încă o dată.

„Este bobul de Grâu Însuși. Fiul omului Se va manifesta. Bobul de grâu se va întoarce din nou la original, Fiul omului în zilele din urmă.”

Așadar, în zilele din urmă, ne întoarcem înapoi la Fiul omului. Bobul de grâu care se întoarce înapoi pentru a fi un bob de grâu în zilele din urmă.

„Isus a spus că motivul pentru care cei aleși nu vor fi înșelați, este că ei sunt acel Cuvânt.”

Ei nu pot fi altceva, nu pot auzi altceva și nu știu altceva. Așa este.”

Așadar, ce Cuvânt sunt ei? Dacă Mirele este Cuvântul, cine este Mireasa? Cuvântul. Dacă femeia a fost luată din bărbat, iar Dumnezeu a privit la ei și i-a chemat Adam, ea era Adam. Înțelegem aceasta? Ea era Adam. Ceea ce era Adam, era și ea. Din ceea ce a fost făcut Adam, a fost făcută și ea. Duhul care era în ea era duhul care era și în Adam. Ea era el. Femeia era el. Înainte ca ea să primească numele de Eva, ea se numea Adam. Noi știm că Eva a fost un nume de ocară, un nume de adulter, și ea a primit acest nume după cădere, nu înainte. Numele de „femeie”, era un titlu, nu un nume. Ea a avut un nume, un nume dat de Dumnezeu, iar numele ei era Adam, fiindcă ea era el. Ei erau doi din același lucru, parte bărbătească și parte femeiască, din aceeași esență, din același duh, aceeași viață.

Așadar, dacă El se întoarce înapoi la bob, se întoarce înapoi la sine, la bob, acesta fiind Cuvântul, iar ea vine înapoi la poziția ei, care este Cuvântul. Hristos întorcându-se înapoi ca Fiul omului este Cuvântul pentru ziua noastră. Mireasa care vine înapoi în poziția ei, este Cuvântul pentru ziua ei. Înțelegem? Nu două „Cuvântul” pentru ziua noastră, ci un singur Cuvânt. Nu două manifestări în ziua noastră, ci una singură. Când El se întoarce înapoi la bob, ea se întoarce să fie Cuvântul, iar atunci este timpul și semnul unirii, Ea este Cuvântul, Ea este Bobul.

De aceea, fratele Branham a spus: *„Vedeți, tulpină, mătase, pleavă și bob.”* A învățat aceasta de nenumărate ori, apoi a spus: *„Acum, Isus, Fiul omului Se întoarce din nou înapoi la bob, la Sine.”* Cum va face El aceasta? Cum se va întoarce la Sine, la original? A făcut aceasta în timpul epocilor bisericilor, iar în cele din urmă, El Se va întoarce la bob, la Cuvântul original. *„Când Se va întoarce Fiul omului, va găsi El credință?”* Care credință? Credința originală în Cuvântul original, din nou înapoi la Bob. Când trupul va deveni Cuvântul și Cuvântul va deveni trup.

Să mergem acum la Ioan 12. Vă rog să țineți minte întrebarea mea și să nu o uitați: *„Cine spuneți voi că este acest Fiu al omului?”* Nu Acel Fiu al omului. Cred că timpul dinaintea noastră, adică timpul premergătorului este clar. Dar eu vă întreb azi: *„Cine spuneți voi că este acest Fiu al omului, pentru că astăzi trebuie să existe o slujbă a Fiului omului pe pământ.”*

Ioan 12.21:

„...s-au apropiat de Filip, care era din Betsaida Galileei, l-au rugat și au zis: „Domnule, am vrea să vedem pe Isus.”

Filip s-a dus și a spus lui Andrei, apoi Andrei și Filip au spus lui Isus.”

Acum, vreau să vă concentrați pe întrebare. Grecii, care erau dintre neamuri, nu erau Evrei, ci dintre neamuri au venit și au spus: „Dorim să-L vedem pe Isus.” Noi trebuie să înțelegem ce au spus ei și cine erau cei care au exprimat această dorință ca să înțelegem răspunsul lui Isus.

„Drept răspuns, Isus le-a zis: „A sosit ceasul să fie proslăvit Fiul omului.

Adevărat, adevărat vă spun că, dacă grăuntele de grâu care a căzut pe pământ nu moare, rămâne singur, dar dacă moare, aduce multă roadă.”

Ce a făcut El? Le-a răspuns la întrebare. Ei erau dintre neamuri, iar Isus le spunea: „Nu acesta este chipul în care voi veni la neamuri.” Ei au spus: „Vrem să-L vedem pe Isus”, dar nu acela era timpul. Isus le spunea: „Când va fi timpul ca neamurile să-L caute pe Isus, acela va fi timpul proslăvirii Fiul omului, iar atunci va trebui să Mă ridic din scenă pentru că neamurile Mă caută, iar ele nu Mă vor găsi în această manifestare. Va fi timpul ca Eu să plec”. Dar spune-le: *„dacă grăuntele de grâu care a căzut pe pământ nu moare, rămâne singur, dar dacă moare, aduce multă roadă”*, ce va veni la suprafață? Unul va veni la suprafață ca mai mulți, Mirele se va coborî să ridice Mireasa, va coborî ca un singur bob de grâu, dar se va întoarce într-o Căpetenie, mai multe boabe de grâu. Atunci, cum Îl vor vedea grecii pe Isus? Nu ca un singur bob, ci în Cap, când Se va întoarce înapoi într-un trup, o Mireasă trup a lui Isus Hristos, acela este timpul în care-L vor vedea grecii.

„Vrem să-L vedem pe Isus”. Acela este ceasul proslăvirii Fiului omului. „Eu nu Mă voi arăta grecilor în acest chip. Dacă nu Mă voi coborî în pământ ca să mor, voi rămâne singur, dar dacă Mă cobor în pământ și voi muri, voi aduce la suprafață mult rod. Dacă vreți să Mă vedeți, căutați bobul din nou”. Cine spuneți voi că este acest Fiu al omului?

În mesajul **Dezvelirea lui Dumnezeu**, fratele Branham a spus:

„Acum, spre desăvârșire. După formarea tulpinii; a mătăsii, după ce bobul s-a format în spic; a ajuns la desăvârșire, din nou înapoi la un bob normal.”

Observăm că aici, fratele Branham se referea la epocile bisericilor și la Isus întorcându-se în bob. El vorbea despre epocile bisericilor, deci nădăjduiesc că puteți vedea, este același lucru.

„Țineți minte, bobul trebuie germinat. Înțelegeți? Dacă nu este germinat, nu va trăi. Înțelegeți? Nimic din ceea ce s-a aflat înafara acelor mesaje nu va veni vreodată la Viață. Trebuie să fie germinat la Ea. Dar amintiți-vă, aceeași Viață care era în tulpină era în bob. Doar se maturizează, înțelegeți. El S-a descoperit pe Sine, (cum?) Fiul omului, bobul care a coborât în pământ. Înțelegeți Mesajul?(Adunarea spune „Amin!”)

Fratele Branham întreba: „Ați înțeles?” A fost aceeași Viață prin tulpină, mătase, dar s-a întors înapoi la maturitate, din nou înapoi la bob, înapoi la același bob care a intrat în pământ.

„El s-a descoperit pe Sine, (cum?) Fiul omului, bobul care a coborât în pământ.”

Așadar, când El Se descoperă ca Fiul omului, este timpul bobului, al secerișului, timpul maturității.

„Grecii l-au spus: „Vrem să-l vedem pe Isus”, iar a zis: „Dacă bobul de grâu nu cade în pământ...” Vedeți? În ordine.

Cum S-a descoperit El apoi? Într-un alt chip: tulpină și mătase și așa mai departe, toate frunzele și totul.

Noi nu inventăm aceste lucruri, prieteni. Fratele Branham ne-a spus ce au fost epocile bisericilor. Ele zideau înapoi un Trup pentru Isus Hristos.

„ El S-a descoperit atunci, (cum?) același Duh, dar într-o formă diferită. Înțelegeți? Dar care este ultima parte a acelei plante? Se întoarce din nou la bobul original. Nu-i așa? (Adunarea spune „Amin”).

Slujba Sa a evoluat de la reformatori înapoi la Cuvântul original. Cuvântul vine la un profet, iar El a făgăduit aceasta în Maleahi 4, „Și să restaureze credința oamenilor înapoi la bobul original”. Ceea ce s-a coborât în pământ, este aici.

Ați prins aceasta? Isus a spus: „Dacă grăuntele de grâu care a căzut pe pământ nu moare, rămâne singur, dar dacă moare, aduce multă roadă”. Fratele Branham spunea: „Ceea ce era acolo, este aici. Exact același lucru!”

„Bobul s-a ridicat până aici. S-a ridicat ca Fiu al lui Dumnezeu.”

Când spune aceasta, se referă la cele șapte epoci ale bisericii. A fost Fiul omului, apoi Fiul lui Dumnezeu în timpul epocilor bisericilor, înapoi la acest mic interval ca Fiu al omului înainte ca Fiul lui David să-Și instaleze Împărăția pământească în Mileniu.

Așadar, el ne spunea că în timpul Domnului Isus, am avut Bobul, dar acest Bob a

trebuit să cadă în pământ și să moară de-a lungul epocilor bisericilor. El trebuia să fie restituit înapoi, dar trebuia să se întoarcă înapoi la Bob, iar când este Bob, este la fel cu Cel care s-a coborât în pământ, Fiul omului; Fiul omului S-a coborât în pământ. De-a lungul procesului de restaurare, zidirea trupului, a fost Fiul lui Dumnezeu încununat din nou ca Fiul omului. Cine spuneți voi că este acest Fiul al omului?

„S-a ridicat ca Fiul al lui Dumnezeu, iar acum Se descoperă pe Sine aici ca Fiul al omului, apoi Se va descoperi ca Fiul lui David pe Scaunul de domnie. Vedeți, cei trei fii, exact. O, din nou ca și originalul!

Acum la slujba Sa desăvârșită; nu a unui om, a unei denominațiuni, așa cum au lucrat ei de-a lungul acelei epoci de acolo; ci El făcut trup, manifestându-Se în făgăduință, făcând Luca 17.28, Maleahi 4, Evrei 13.8 și așa mai departe, adevărate. În ce timp va fi aceasta? Când sămânța împărătească a lui Avraam așteaptă Fiul făgăduit, pentru că trebuie să fie împlinite toate tipurile. Dumnezeu Însuși i s-a arătat lui Avraam în chipul unei ființe umane, seminței firești a lui Avraam, înainte de distrugere, iar Isus a spus că la fel va fi cu această sămânță împărătească înainte să se întoarcă Fiul făgăduit.”

Noi am parcurs acest ciclu. Am avut trei îngerii care au venit. Doi au mers jos în Sodoma, iar fratele Branham a spus: „Oral Roberts și Billy Granham, dar al treilea a stat cu grupul chemat afară. Cine a fost acesta? Dumnezeu într-un trup de carne.” Fratele Branham a spus: „Nu eu sunt cel care face aceste lucruri, eu nu pot să spun ce este în neregulă cu voi, nu sunt eu, ci este Dumnezeu”.

Apoi, am ajuns la mesajul **Unirea invizibilă a Miresei lui Hristos**, unde citim:

„Dar amintiți-vă, când a căzut; și bobul a început să se coacă, vedem că înainte ca el să se poată coace, tot ceea ce era înăuntrul acelei tulpini trebuie să moară.

Vedeți, înainte de coacere, tot ce este înăuntrul acelei tulpini trebuie să moară,” adică epocile bisericilor trebuie să moară.

„Aleluia! Puteți vedea unde ne aflăm?”

Noi suntem după pleavă, înapoi la bob. Acesta este singurul loc unde poate fi viața.

„Viața este din nou în bob. Ce este aceasta? Exact ca și bobul care a căzut în pământ, același Isus în chip de Mireasă.”

Despre ce am vorbit noi până acum? Ce a căzut în pământ? Bobul. Ce se întoarce înapoi la sfârșitul epocilor? Bobul. Când grecii L-au căutat, El era singur și nu Se putea arăta grecilor așa, ci a spus: *„Dacă grăuntele de grâu care a căzut pe pământ nu moare, rămâne singur, dar dacă moare, aduce multă roadă”*. Când? După ce timpul Fiului lui Dumnezeu este încheiat, toată Viața părăsește acea dispensație și intră în bob, care este Mireasa. Aceași Viață care a coborât în pământ, Se întoarce înapoi din nou. Totul este la fel. Iată cum a spus el: *„Același Isus în chip de Mireasă.”*

De ce nu L-au văzut ei când a venit la evrei? Pentru că El nu a venit conform teologiei lor. De ce nu L-au văzut ei astăzi? Pentru că a venit într-un fel neașteptat teologiei lor. Dar acum este timpul secerișului, înapoi la bob. Ploaia timpurie a venit, ploaia târzie a venit, timpul secerișului este în desfășurare, El curățând și luându-și recolta, pentru că este din nou timpul bobului. Aceasta este timpul secerișului, timpul înfierii, ceea ce este epoca Miresei, totul este la fel. Este secerișul grâului.

Vreau să mai citim aceasta încă o dată: *„Viața este din nou în bob.”*

Fratele Branham nu a spus că va fi, ci a spus: „*Viața este din nou în bob,*” ceea ce înseamnă că este într-o epocă precedentă, și a fost dovedită de Dumnezeu când a luat o bucată din acest câmp care este epoca Miresei, care este câmpul bisericii, l-a luat din Mireasă și l-a legănat înaintea poporului. A fost prima parte a Cuvântului care a ajuns la maturitatea secerișului. Nu a fost omul, ci Cuvântul care era în interiorul lui. Cuvântul a ajuns la maturitate pentru a-L arăta pe Isus Hristos înapoi în trup, fiind legănat deasupra poporului arătând întregul seceriș, întregul câmp; ne-a arătat că suntem în timpul secerișului, că acum Viața este în bob, iar ceea ce s-a întâmplat cu toată planta, ni se întâmplă nouă.

Nu o altă epocă, o altă dispensație, ci a sosit timpul, acesta fiind legănarea snopului. Acesta este timpul secerișului, iar acum noi știm unde este Viața. Ea este în bob. Cine este bobul? Este Isus în chip de Mireasă. Iubesc faptul că el nu a spus „Hristos”, ci a spus „Isus”. Dacă ar fi spus Hristos, oamenii ar fi luat acest citat, l-ar fi pus într-o altă categorie și ar fi făcut din el o temă pentru Fiul lui Dumnezeu, dar acesta face parte din tema „Fiul omului”. Fratele Branham a spus: „*Isus în chip de Mireasă*”.

„...aceeași putere, aceeași Biserică, același lucru, același Cuvânt. Același Cuvânt care S-a ridicat prin aceasta și a ieșit aici, ajungând la coacere aici. Toată acea Viață care S-a ridicat pe aici, Și-a luat poporul. Acum se formează într-un Cap pentru Răpire.”

„Este același Isus, în chip de Mireasă.” Cine spuneți voi că este acest Fiu al omului? „Este Duhul lui Dumnezeu”. „Este omul duhovnicesc”. Fratele Branham a spus că este Isus în chipul Miresei, dar nu poate fi primit pentru că a venit într-un fel total neașteptat de teologi.

Dacă mai sunt credincioși în Efes, vă rog să mă ascultați astăzi: este Isus în chip de Mireasă. Este venirea Fiului omului care a venit la descoperirea Fiului omului. Aceste evenimente au avut loc împreună. Acesta este timpul secerișului, noi nu mai așteptăm secerișul pentru că suntem deja în el. Noi nu așteptăm Răpirea, aceasta este Răpirea, ea are loc acum, adunând tot grâul împreună, iar când El îl

adună pe tot, îl va lua sus.

Acesta este secerișul, aceasta este Răpirea, acesta este bobul, Acesta este Fiul omului, Acesta este Hristos Isus în chip de Mireasă.

Înapoi la **Unșii din timpul sfârșitului**, unde fratele Branham a spus:

„Ei, unșii; dar Isus a spus: „Ei învață ca doctrină tălmăcirea (Scripturilor) omului”, vedeți, nu Cuvântul lui Dumnezeu, nu Cuvântul Său legitimat; învață un Hristos istoric. Înțelegeți? Ceva ce a fost.”

Când Moise l-a prezentat pe Hristos poporului evreu, a trebuit să-L prezinte ca „Eu sunt!” Trebuie să fie „Eu sunt”.

„Iar Biblia spune: „El este”. „Eu sunt”, nu „Eu am fost” sau „Eu voi fi”, ci „Eu sunt, chiar acum”. El este Cuvântul care trăiește pe aici.

El a fost la început, El a fost în... El a fost în tulpină; El a fost în mătase; El a fost în pleavă; dar acum, El este în bob.”

(...) „În ziua în care Se va descoperi Fiul omului”. Apocalipsa 10.1-7.

În ordine, atunci Se descoperă El, la deschiderea Peceților.

„... citiți-o când veți ajunge acasă: „Mesajul îngerului al șaptelea, deschiderea Peceților”. Ce este aceasta? Nu îngerul este Fiul omului; ci mesagerul Îl descoperă pe Fiul omului. Puteți înțelege acum? Aceasta pare foarte greu pentru voi. Nu Fiul omului, Însuși; ci îngerul al șaptelea, al șaptelea mesager, Îl descoperă oamenilor

pe Fiul omului pentru că a părăsit pleava. El nu o poate organiza. Este Bobul în sine din nou.

El S-a întors deja la Bob, aceasta fiind epoca Miresei, aceasta este ceea ce ar trebui să fie Mireasa. Este Bobul, Însăși Viața Sa, Isus în chip de Mireasă.

La sfârșitul mesajului, **Unșii din timpul sfârșitului**, fratele Branham a spus:

„Nu eu am fost cel care a apărut jos la râu; eu doar mă aflam acolo când a apărut El. Nu eu sunt cel care face aceste lucruri, care spune aceste lucruri ce se întâmplă atât de desăvârșit mai dinainte; eu sunt doar cel care este aproape când le face El. Eu nu am fost decât un glas pe care El l-a folosit ca să o spună. Nu a fost ceea ce am știut eu; ci a fost aceea la care m-am predat eu, prin care a vorbit El. Nu sunt eu, nu a fost cel de-al șaptelea înger, o, nu; a fost manifestarea Fiului omului. Nu a fost îngerul, mesajul său; a fost taina pe care a desfășurat-o Dumnezeu. Nu este un om; este Dumnezeu.”

Am putea spune lucrurile astfel: nu suntem noi, ci este Dumnezeu. Noi am putea spune exact ce a spus și fratele Branham: nu suntem noi, nu sunt lucrările noastre, nu este viața noastră, nu este faptul că suntem niște oameni drăguți, nu suntem noi, ci este Dumnezeu care se află în noi. Este Dumnezeu care ne mișcă în feluri în care noi nu am putut-o face înainte; este Dumnezeu care ne aduce la manifestări, în locuri, la credința pe care noi nici măcar nu am știut că o avem. Nu suntem noi, ci Dumnezeu este Cel care face lucrarea.

„Nu îngerul a fost Fiul omului; el a fost mesagerul trimis de Fiul omului. Fiul omului este Hristos; El este Cel de la care vă hrăniți. Vedeți, voi sunteți ceea ce mâncați.

Voi nu vă hrăniți de la un om; pentru că cuvântul unui om cade. Dar voi vă hrăniți cu Cuvântul-trup al Fiului omului care nu poate cădea.

Când a venit prima dată, Fiul omului a fost măsura deplină a Cuvântului în manifestarea deplină într-un vas, iar când El vine în acest timp, este măsura deplină a Cuvântului manifestat în totalitate în mai multe mădulare, vase. Aceasta este ceea ce dorește El să facă azi, prieteni. El vrea să ia vasul meu și al vostru și să Se manifeste pe Sine prin noi. Cum? Prin ce roade? Care vor fi roadele acestui fapt? Ar putea fi orice se află în Cuvânt, dar nu va fi niciodată contrar acestui Cuvânt. Roadele vor fi „să primești Cuvântul pentru ziua în care trăiești”, să manifesti Cuvântul pentru ziua în care trăiești, aceasta fiind Mireasa.

În **Lucruri care vor fi**, din anul 1965, citim:

„Dacă suntem atributele lui Dumnezeu, noi nu putem trăi prin crezuri. Nu putem trăi prin denominaționalism. Trebuie să trăim prin Cuvânt pentru că Mireasa face parte din Mire, așa cum fiecare soție este parte din soțul ei. Așadar, noi trebuie să fim acel Cuvânt Mireasă. Și care este acel Cuvânt Mireasă? Manifestarea acestui ceas.”

Care este manifestarea acestui ceas? Manifestarea Cuvântului pentru ziua de astăzi. Vă întreb: cine spuneți voi că este Acesta? Cine spuneți voi că este acest Fiul omului? Pentru că este din nou Fiul omului în Bob, în chip de Mireasă. Întrebarea este: „Cine spuneți voi că este El?” Acela este un grup de oameni cu idei ciudate, cei de aici cred cutare, ceilalți cred altfel. Sau puteți spune: „Nu este Altcineva decât Hristos, Fiul Dumnezeului celui viu”?

Acesta nu este nimeni altul decât Hristos lucrând în poporul Său. Înțelegem noi că a ne întoarce din nou la bob, nu înseamnă a aduce un mesaj care să fie înregistrat pe benzi sau scris în cărți pentru a-l purta în buzunar? Nu acesta a fost scopul slujbei Fiului omului sau al Mesajului.

De multe ori noi avem o idee greșită: ne gândim la Mesaj ca fiind cuvinte înregistrate pe benzi. Ne gândim la Mesaj ca fiind cărți și benzi, și credem că dacă îl avem undeva, avem de fapt Mesajul. Îl putem avea înregistrat undeva, dar

putem să nu-l avem deloc, pentru că Mesajul este Hristos; este din nou înapoi la Bob; este Isus în chip de Mireasă. Aceasta este Mesajul. Înțelegem acum? Este Însăși Viața lui Dumnezeu, este Cuvântul care S-a întors, care a fost restaurat la credința originală, înapoi la Cuvântul original.

Acum, acest Cuvânt locuiește într-un popor și trăiește în trup. Acesta este Fiul omului.

Înainte, când Fiul omului a fost aici, a fost Cuvântul manifestat în trup de carne, iar astăzi, Fiul omului este Cuvântul manifestat în trup de carne. Mesajul nu este ceea ce aveți în buzunar sau în cărțile voastre, ci Mesajul este Hristos Isus în chip de Mireasă. Fiul omului, Bobul care a căzut în pământ și a murit, S-a întors în rod mai mare, acesta fiind Hristos, Fiul omului, Hristos, Fiul Dumnezeului celui viu. Dar El a venit într-un chip în care nu a fost așteptat, în chipul unui instalator, a unui tâmplar; a unui om de afaceri; a unui contabil; a unei casnice sau a unui funcționar.

„Eu mă așteptam ca Acesta să fie Fiul omului așa cum L-am putut vedea în fratele Branham. Acolo L-am putut vedea pe Fiul omului. Am văzut aceea.” Dar eu vă spun: „Dacă lăsați lucrurile așa, sunteți în același loc în care au fost și credincioșii din Efes. Predicați exact ceea ce a predicat și Apolo, care nu a fost un om rău, ci un om bun, iubitor, o sămânță a lui Dumnezeu, dar el a trebuit să cunoască calea Vieții mai desăvârșit. Acesta este Fiul omului”. Nu, Acela a fost Fiul omului. Aceea a fost descoperirea Fiului omului, venirea Fiului omului, a fost mărturia înaintea seminței împărătești la fel ca și la stejarii lui Mamre. Dar acea mărturie a schimbat Mireasa ca să poată primi Sămânța să aducă la suprafață Cuvântul pentru că aceasta este ceea ce i s-a întâmpnat Sarei.

„Așadar, noi trebuie să fim acel Cuvânt Mireasă. Și ce este acel Cuvânt Mireasă? Manifestarea acestui ceas.”

Care sunt roadele pe care ne-a spus fratele Branham să le căutăm? Învățătura.

Minunile lui Iane și Iambre au fost în ordine, prorocia lui Balaam a fost în ordine, dar învățătura a fost falsă. Învățătura care spune că există o altă manifestare pentru acest ceas, este falsă, deoarece, ce este Cuvântul Mireasă? Manifestarea acestui ceas.

„...Mireasa, nu un crez sau o denomi-națiune; ci un profet viu al lui Dumnezeu, un atribut viu al lui Dumnezeu, arătând lumii atributele lui Dumnezeu, în formarea Miresei care trebuie să fie exprimată în ceasul în care trăim acum.”

Cine spunem noi că este Aceasta? Nu este nimeni altul decât Isus Hristos, Fiul Dumnezeului celui viu.

„Dar El a venit într-un fel neașteptat”. Da, eu nu L-am așteptat când eram copil. Petru nu L-a așteptat, Pavel nu L-a așteptat, dar Dumnezeu a știut. Fratele Branham nu L-a așteptat, dar Dumnezeu a știut.

Fratele Branham a spus în mesajul **IeHoVaH Jireh**:

„Vreau să credeți, să aveți credință. Nimeni să nu se miște în jur. Stați cu adevărat respectuoși. Vreau să vi-L imaginați că este înaintea voastră, aici undeva, Hristos.”

Haideți să facem și noi ceea ce spune el.

„Înviat din morți a trecut uneori prin ziduri, a mâncat pâine și a spus: „Atingeți-Mă, sunt carne și oase”, făcându-Se nevăzut dinaintea lor.”

Fratele Branham le spunea să creeze în mintea lor o imagine a lui Isus Hristos care era în mijlocul lor, așa cum era când umbla pe acest pământ în zilele din trecut.

„Acum, El a făgăduit că în zilele din urmă va apărea din nou în trup de carne.”

El a făcut aceasta în fratele Branham. Suntem cu toții de acord, dar haideți să mergem mai departe.

„El a făgăduit că în zilele din urmă va apărea din nou în trup de carne, în trupul vostru, așa cum a făcut-o în zilele Sodomei. Dumnezeu, care era Hristos, manifestat acum în trup, în Biserica Sa, Mireasa Sa. Vedeți, ei se unesc. Este timpul unirii. Bisericile se unesc, națiunile se unesc, și Mireasa și Hristos se unesc.”

Înapoi la Bob, înapoi la Cuvântul original! Când va veni Fiul omului, va găsi El credință? Răspunsul este: „Da, pentru că aici era o Mireasă ca s-o primească atunci când a venit El.” Această întrebare a primit răspuns acum.

Fratele Branham spunea: „Se va împlini Maleahi 4? Are loc restaurarea la credința originală?” Răspunsul este: „Da, pentru că Dumnezeu a văzut că exista un popor rânduit mai dinainte care posedă înăuntru Ceva cu care a putut primi acel Cuvânt și să spună: „Acesta este Domnul nostru.”

„El a făgăduit că în zilele din urmă va apărea din nou în trup de carne, în trupul vostru.”

Înapoi la bob! Ceea ce le-a spus El grecilor a fost o profeție despre ziua noastră, iar noi suntem manifestarea acelei profeții, de aceea Isus a făgăduit că noi vom fi astăzi aici.

Să mergem la Coloseni 1.26-27:

„Vreau să zic: taina ținută ascunsă din veșnicii și în toate veacurile, dar

descoperită acum sfinților Lui,

căroră Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între neamuri, și anume Hristos în voi, nădejdea slavei.”

Isus le-a spus același lucru grecilor. Pavel a așezat profeția cu privire la marea taină, dar acum, noi suntem în zilele împlinirii acestui Cuvânt, iar roadele aduse la suprafață de lane și lambre nu a fost credința în Cuvânt pentru că ei l s-au împotrivit fiind osândiți în ceea ce privește credința.

Balaam a adus o prorocie adevărată sub o ungere adevărată, dar a avut o învățătură falsă. Dar acum, noi am fost învățați de profet că acesta este timpul bobului. Acesta este Isus în chipul Miresei. Acesta este Fiul omului, Bobul, reîntors la bob. La sfârșitul epocilor bisericilor, când totul a murit, s-a ajuns la Epoca Miresei, la timpul secerișului, iar acum, Isus Hristos vrea să Se arate, Cuvântul manifestat pentru ziua de azi, fiind Mireasa. Acesta este locul în care suntem noi, aceasta este ceea ce suntem noi, nu prin merit, nu prin alegerea noastră, ci prin alegerea mai dinainte. El nu caută eforturi sau ceva calități, ci caută pe cineva care să se smerească și să-l acorde întâietate pentru ca El să poată arăta că bobul este în trupul vostru. Nu veți fi voi. Voi va trebui să spuneți exact ca și fratele Branham: „Nu eu am fost Cel care a venit la râu în acea zi, nu eu am fost Cel care a spus acele lucruri, nu sunt eu cel care știe că ești bolnav și nu sunt eu cel care te-a vindecat.”

Fratele Branham spunea: *„Voi nu m-ați atins pe mine, ci pe El. Eu sunt doar un om, nu pot face nimic pentru voi, nu sunt eu, nu este trupul meu; înțelegeți că este Dumnezeu care m-a rânduit în acest loc înainte de întemeierea lumii. Eu sunt Mireasa Sa și manifestarea Cuvântului pentru ziua de azi deoarece El a spus aceasta.”*

Tot ceea ce pot eu să fac, este să mă smeresc, să mor față de mine, să mă predau în fața acestui adevăr, și să-L las pe El să facă voia Sa. Stați smeriți și supuși.

Acum, este „înapoi din nou la bob!” Fiul omului este aici. El a făgăduit că la sfârșitul timpului Se va întoarce în trup de carne, în trupul vostru. Să nu negați aceasta! Să nu vă temeți și nici să nu o atribuiți unui alt timp, ci spuneți: „Doamne, eu cred. Doamne, eu cred, acum ajută-mă Dumnezeu!”

Să ne ridicăm cu toții în picioare și să cântăm!

Umblând în Lumină

Este o viață atât de frumoasă

Ea venind cu câteva picături de har

Strălucește pretutindeni în jurul nostru

Ziua și noaptea

Este Isus Lumina lumii! Amin!

-Amin-